

Οι φυλακές απομόνωσης αποτελούν ακόμη έναν εκσυγχρονισμό της ελληνικής «δημοκρατίας». Η γενική κατακραυγή μιλά για ελληνικό Γκουαντανάμο. Για να είμαστε όμως δίκαιοι, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ο «ευρωπαϊκός νομικός πολιτισμός» έχει προηγηθεί, επιδεικνύοντας «λευκά» κελιά ήδη από τη δεκαετία του '70, στη Γερμανία, στη Γαλλία, στην Ισπανία και αλλού, μέχρι σήμερα που εμφανίζεται μια τάση γενίκευσής τους σε όλο το χώρο της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η απομόνωση, ο αποκλεισμός της επικοινωνίας, έχει αποδειχθεί εξοντωτική. Είναι ευρέως γνωστό ότι οι κρατούμενοι σε καθεστώς απομόνωσης αναπτύσσουν ψυχικά νοσήματα σε ποσοστά 25% τουλάχιστον. Δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό όμως, **ότι τα όργανα του ανθρώπινου σώματος παύουν να λειτουργούν μετά από μακρόχρονη απομόνωση.** Τύφλωση, κώφωση, καρδιακή ανεπάρκεια και ένας καρκίνος για το τέλος, είναι συνήθης «πορεία» για ένα σώμα του οποίου οι αισθήσεις και τα όργανα δεν χρησιμοποιούνται για το σκοπό που προορίστηκαν, δηλ. την κοινωνικά οργανωμένη ζωή.

Η καταδίκη σε απομονωτικό εγκλεισμό αποτελεί καταδίκη σε θανατική ποινή η οποία εκτελείται αργά και βασανιστικά, παράγοντας αποτελέσματα (αναπηρίες) σε όλο το διάβα της. Γι' αυτό άλλωστε, αναγνωρίστηκε ως βασανιστήριο από όλους τους διεθνείς οργανισμούς (στους οποίους βέβαια συμμετέχουν και οι χώρες που την επιβάλλουν).

Ποιους όμως αφορά; Αφορά κατά κύριο λόγο τους χαρακτηριζόμενους ως τρομοκράτες, αντιπάλους του καθεστώτος. Στην Ισπανία, στη χώρα των Βάσκων, δημοσιογράφοι και απλοί πολίτες, φυλακίζονται σε καθεστώς απομόνωσης, διότι υπερασπιζόμενοι δημοσίως τα δικαιώματα των Βάσκων πολιτών, κρίνεται ότι «ενισχύουν την ETA». Το γεγονός ότι στη χώρα των Βάσκων εδρεύουν τα πιο ισχυρά Ισπανικά κεφάλαια και τα περισσότερα εργοστάσια ενώ οι μισθοί των εργαζομένων είναι οι χαμηλότεροι της χώρας, μας οδηγούν σε άλλες σκέψεις...

Στην ελληνική πραγματικότητα, το κείμενο του νομοσχεδίου αναφέρεται κατά κύριο λόγο στη συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση ως το κυριότερο από τα αδικήματα που δικαιολογούν τον απομονωτικό εγκλεισμό, αλλά ισχύει και για τους κρατούμενους «που κρίνονται ιδιαίτερα επικίνδυνοι για τη χώρα ή τη φυλακή»! **Αυτή η γενική διατύπωση δίνει, σε ολόκληρο το μηχανισμό (αστυνομία, δικαστές, φυλακή) δικαίωμα ζωής και θανάτου επί οποιουδήποτε κρατουμένου.**

Και ενώ οι καταδικασθέντες για συμμετοχή στη «17N» εκτίουν ποινές ισοβίων σε καθεστώς απομόνωσης και οι εικοσάχρονοι καταδικασθέντες για συμμετοχή σε άλλες οργανώσεις ένοπλης βίας εκτίουν επίσης ποινές πολλών δεκαετιών (χωρίς ποτέ από τη δράση τους να έχει πληγεί άνθρωπος) ή παραμένουν παράνομα προφυλακισμένοι πολύ περισσότερο του 18μήνου, για τους επίσης κατηγορούμενους για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση Χρυσανγίτες Ζαρούλια και Κουκούτση, διετάχθη κατ' οίκον περιορισμός!

Προφανώς **προσχηματικά τίθενται στο νομοσχέδιο τα «αντικειμενικά» κριτήρια. Ούτε βέβαια χτίζεται μια ολόκληρη φυλακή, επενδύονται εκατομμύρια και υφίσταται η κυβέρνηση πολιτικό**

κόστος, μόνο και μόνο για ήδη πολιτικούς κρατούμενους, τους περισσότερους από τους οποίους εξοντώνουν ήδη, με πολλούς τρόπους.

Όλη η ουσία βρίσκεται στην κρίση «ιδιαίτερα επικίνδυνος για τη χώρα ή τη φυλακή» ... Μια φράση που αντιστοιχεί στον ορισμό του τρομοκράτη κατά τον ευρωπαϊκό τρομονόμο: «όποιος επιχειρεί τη σοβαρή μετατροπή των κοινωνικών, πολιτικών ή οικονομικών δομών της χώρας ή διεθνούς οργανισμού που αυτή συμμετέχει»...

Στην εποχή της γενικευμένης καπιταλιστικής κρίσης και για την υπέρβασή της, όλες οι κυβερνήσεις της Ε.Ε. αναβαθμίζουν την καταστολή ως απάντηση στις εκρηκτικές κοινωνικές αντιθέσεις που οι ίδιες δημιουργούν και όχι μόνο στο νότο. Αυτές τις ημέρες βίαια κατεστάλησαν κινητοποιήσεις ενάντια στη λιτότητα, τόσο στο Λονδίνο όσο και στο Βερολίνο. Προνοητικά δε, **ιδρύθηκε ήδη η «Ευρωπαϊκή Στρατο-χωροφυλακή» (European Gendarmerie Force) με κύριο καθήκον την επέμβαση στο εσωτερικό των κρατών μελών** (για να λέμε πάντα «φταίνε οι ξένοι»...).

Στο ελληνικό έδαφος η κυβέρνηση προχωρά τη διαδικασία της απαλλαγής του κράτους και των εταιριών από κάθε υποχρέωση και της αποστέρησης του λαού από κάθε δικαίωμα. **Ήδη, εκατοντάδες χιλιάδες από αυτούς που μόλις «χθές» αισθάνονταν «πολίτες», διολισθαίνουν στο κοινωνικό περιθώριο και αντιμετωπίζουν με βεβαιότητα την προοπτική της φυλακής (συνήθως για χρέη). Όλοι αυτοί αποτελούν εν δυνάμει επικίνδυνη εκρηκτική ύλη, μια που πλησιάζει η στιγμή που δεν θα έχουν να χάσουν τίποτε άλλο από τις αλυσίδες τους.**

Γι' αυτό η κυβέρνηση απαντά με την προοπτική της φυλακής όχι μόνο στην εξαθλίωση αλλά και στην κοινωνική αγανάκτηση. Εντάσσει στο «έγκλημα» όχι μόνο την παραβατικότητα αλλά και τους κοινωνικοπολιτικούς αγώνες. Στοχεύει όχι μόνο να εξοντώσει τους φυλακισμένους, αλλά επιπλέον να διαμορφώσει όρους φυλακής για ολόκληρη την κοινωνία. **Γι αυτό φτιάχνει νέες μορφές διαβαθμισμένης φυλακής: α) «βραχιόλια» στα πόδια και κατ' οίκον περιορισμός, β) ιδιωτικές φυλακές που ετοιμάζονται στη Μακεδονία γ) φυλακές απομόνωσης.**

Η φυλακή είναι το νέο αστικό «όραμα» για τους καταπιεσμένους. Μια φυλακή «εντός και εκτός». Μια νέα κοινωνική ιεραρχία... Η φυλακή φεύγει από τους τοίχους και τα κτίρια και διαχέεται στην κοινωνία. Τα περίφημα «βραχιολάκια» που δένονται στο πόδι του καταδικασμένου που κατά τα άλλα μένει στο σπίτι του, εφ' όσον αυτός είναι συνεργάσιμος ή ίσως καιχρήσιμος. Η φυλάκιση για τους φτωχούς, στην οποία θα εργάζονται καταναγκαστικά για να παράγουν κέρδη για το κράτος ή τον ιδιώτη ιδιοκτήτη της φυλακής. Η απομόνωση και η φυσική εξόντωση για τους ανυπάκουους, απείθαρχους και μη συνεργάσιμους με τη χώρα και την υπηρεσία. Για τους πολιτικούς κρατούμενους, αλλά και όλους όσους αντιστέκονται στην αδικία και διεκδικούν το σεβασμό των δικαιωμάτων τους. Για όλους δε τους υπόλοιπους, τους «αξιοποιήσιμους», τους «νοικοκυραίους», αυτή η τεράστια φυλακή θα αποτελεί πάντοτε φόβητρο που θα πιέζει για ακόμη μεγαλύτερη υπακοή και αποδοτικότητα και υπόδειγμα εργασίας και ζωής...

Αυτός ο αγώνας λοιπόν δεν μπορεί να είναι ο αγώνας μόνο των κρατουμένων στους οποίους συμπαραστεκόμαστε. Αυτό τον αγώνα πρέπει να τον δώσουμε στην κοινωνία και όχι έξω από αυτήν.. Γιατί αφορά κι εμάς. Εμάς που πρέπει να διαγνώσουμε σωστά το ερώτημα που μας θέτει η ιστορία που γράφουμε οι ίδιοι (ακομη και με την απουσία μας). Εξαθλίωση, εξόντωση ή εξέγερση....

***Δικηγόρος - μέλος της Αντιπολεμικής Διεθνιστικής Κίνησης**